

Viatge al centre de la terra

Postal de NY

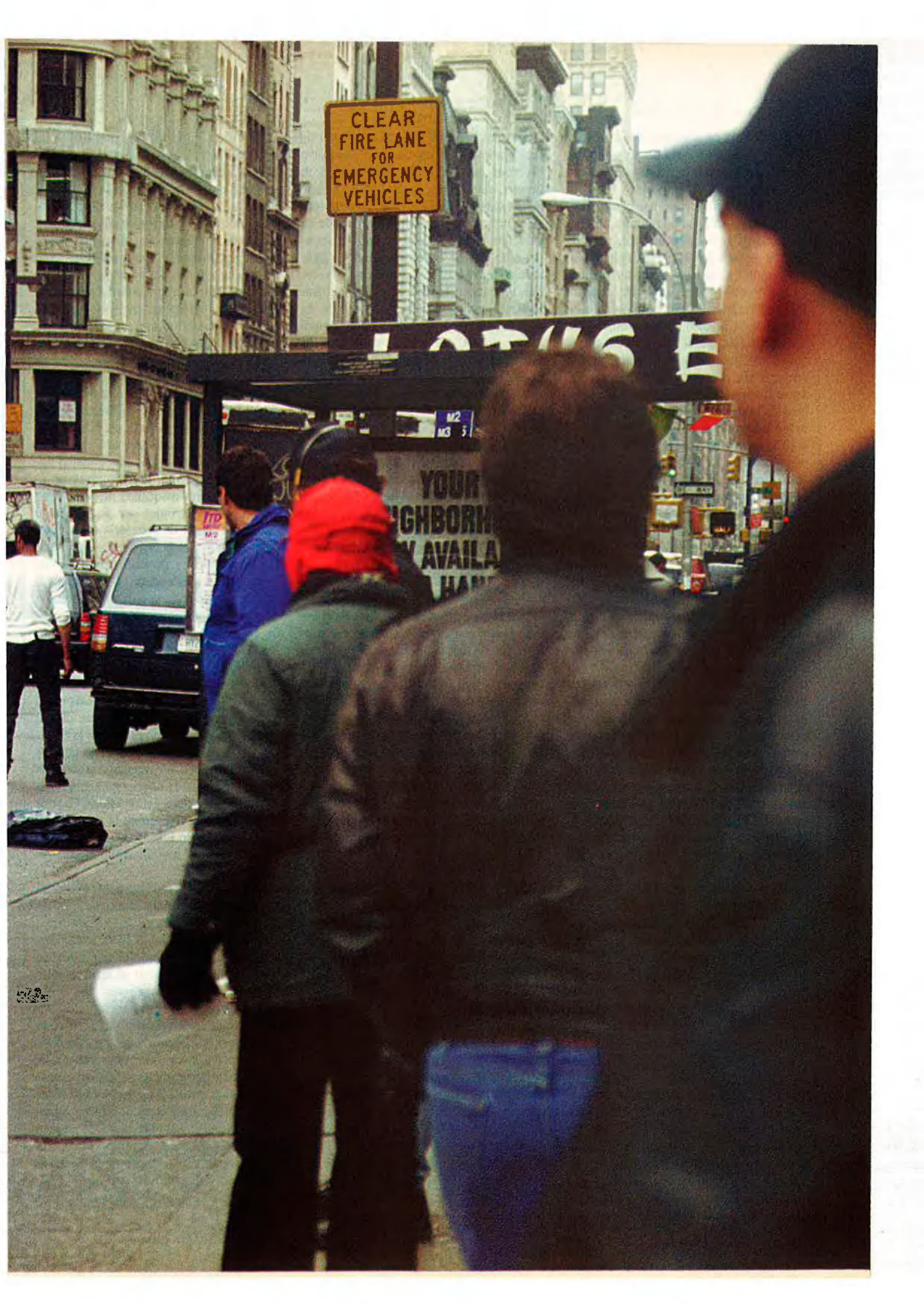
NY és un *duty-free* racial, i els vagats del suburbà constitueixen autèntics països confosos d'aquesta Expo ètnica.

CLEAR
FIRE LANE
FOR
EMERGENCY
VEHICLES

LOTUS E

M2
M3 5

YOUR
NEIGHBORHOOD
IS AVAILABLE
HAND

Nova York és la paraula més pronunciada en el planeta després de Déu. De fet, signifiquen la mateixa cosa: són un homenatge a l'electricitat i tenen la mandíbula carnívora. Només perquè funcione la llum, NY ha de prendre un còctel de sangs amb distint RH a la caiguda solar, a no més de 42.8 graus Fahrenheit, que, traduït al nostre termostat mental, en són només 6. Sense aquest aperitiu fred, el temple erecte naufragaria en l'obscuritat i la substància psíquica dels seus habitants, sense estímuls elèctrics, coagularia. Per a omplir la copa són necessaris sis sacrificis diaris, efectuats, sense manies, per principiants o per orfebres de la psicopatia molt qualificats. És la terra de les oportunitats. He pensat en això mentre l'avió sobrevolava l'epidermis gelada de Halifax, mirant de reüll el matrimoni de jubilats de Colorado del meu costat sumit en un dolç baveig, com si dormiren sobre unes bales de fenàs, després de llegir-se els titulars del *USA Today*. Aportaran ells la sang o serà la meua la que servirà de combustible per a il·luminar aquesta nit?

Quan l'avió ha projectat la seua ombra sobre el paisatge oxidat de Long Island, buscant les pistes de l'aeroport JFK, he vist la seua silueta entre la boira i he notat un tremolor genital, un fred dorsal. Durant les nits Manhattan és una embarcació de pals encesos al varador de l'East River i el Hudson, però ara és una pira a punt, encallada sobre un suc metal·litzat, com de rata. NY és l'Europa frustrada de Josep Pla, una vall quadriculada de menhirs amb fúria tel·lúrica per a fer orbitar gran part de la moneda i de l'espectacle mundial. També és una ciutat simètrica: tan alta com profunda. Hi ha una monumental arquitectura engolida d'edificis afonats en sòl, en els quals viuen tantes espècies com en la superfície. No hi ha res més fidel a NY que aquesta simetria, que és la que manté l'equilibri de l'iceberg urbà i la que l'impregna d'un ordre tan implacable com el de les piràmides de la regió de Sakkara. I potser per això Nefertiti serveix cafè i *cake* amb una visera roja en la barra d'uns magatzems del carrer 51. Per reacció simètrica, els més poderosos de la superfície viuen als àtics, al costat dels nius de falcons fosforescents, i els amos de la profunditat viuen en l'arrel dels edificis, on ponen els ous els cocodrils blancs. Entre aquests estrats, passa el metro com un ganivet mortífer, i en la ferida que traça queda un estadi de transició. És terra de ningú.

Des del taxi que m'ha dut a l'hotel de l'avinguda de Lexington en el Midtown he constatat que a NY no hi ha gats ni gossos, encara que l'ascensorista asiàtic m'ha assegurat que els diumenges al matí les milionàries de l'Upper East Side en passen alguns de pell de *nobuk* estampat amb ulls de Tiffany's i uncles i dentadura de Van Cleef. A canvi, NY ofereix un catàleg terrible de fauna mutant. En les canonades més intestinals hi ha cocodrils cecs i pàl·lids com la panxa d'una granota, que un dia, quan eren diminuts, van ser tirats als inodors per excèntrics propietaris als quals l'extravagància de tenir-los ja no produïa excitació. També hi ha búfals de fibra de vidre amb llandes d'aliatge, *cow-boys* de mitjanit amb el sexe enverinat, tortugues *ninja* amb els ulls de menta, goril·les toxicòmans que s'enganxen a les antenes dels edificis i lluços d'aigua fecal que mosseguen al coll. I sobretot, homes rata, que constitueixen l'objecte de la meua visita. NY és un estat mental molt estimulat per l'electricitat, un efecte secundari del Valium.

Quan he baixat al carrer plovia i la ciutat era ja un incendi de quilovats molt esvelt. Havia començat la ràbia de les sirenes i duraria tota la nit. El vapor fumejava des dels respiralls de les tapes de les clavagueres d'una forma sinistra, com sintetitzant l'activitat volcànica de l'interior, a punt d'ejacular. En qualsevol moment, potser, s'obriria alguna comporta sobre l'asfalt i emergiria un home rata amb gavadina i pantalons d'alpaca, que és com convencionalment es presenten en la superfície aquesta temporada. Mentrestant, jo, desfasat pels fusos horaris, em reactivaria en la resplendor fins l'hora de sopar. A NY els miserables blancs es retiren molt prompte, només fer-se fosc. La son és l'únic narcòtic que els és assequible. Alguns dormen als portals de les entitats bancàries, on sens dubte ingressen i reintegren somnis quan els seus cervells es desconnecten de les seues butxaques. I no és improbable que durant el frenesí es netegen el nas amb bitllets de 100 sobre la cara estupefacta de Franklin.

En alguns restaurants del Midtown es pot sopar un negre a l'ast per cinc dòlars, acabat de matar en la boca més pròxima del metro. Amb certificat de garantia expedit pel policia del districte. Després de declinar l'oferta, un taxista sikh que devia amagar punyals serpentejats i mals pensaments al turbant m'ha dut a Little Italy, a Mulberry Street, on irradia la noblesa de l'oli d'oliva. La dilatació incon-

tenible de Chinatown ha simplificat tot el barri italià en aquest carrer, que manté la seua identitat gràcies a una treva negociada entre els líders de la comunitat italiana i xinesa. Ací, els raviolis i Rigolletto promouen el costat menys intel·lectiu de la humanitat fins al deliri. Sobre salses napolitanes i vins calabresos com els que ara serveix el cambrer s'han inspirat les òperes més sanguinàries que la família ha representat en la ciutat, i han deixat l'escenari com l'escurador d'una trattoria. Després del sopar he pres tres cafès exprés perquè fora d'ací aquest és un exercici que es complica, i un taxista kurd m'ha conduït fins al punt més calent de la ciutat: Broadway a Times Square. En aquesta franja horària els homes rata deuen de fer negocis per ací. He entrat en un cau de negrellons que emanen vapors incandescents, mentre mesuren la seua ràbia amb màquines blanques que solten rots electrònics per un grapat de centaus. Vénen de territoris molt masculins: Harlem i el Bronx. Ací ol a assassí electrocutat i la pressió rebentaria el baròmetre. I més encara: si desapareixes al sostre, els virus de la sida eixirien cap a la porta vibrant com rates. Les voreres de Broadway estan parcel·lades pels interessos de la carn i la merda a extrems de minifundi. Hi ha autèntiques cambres de comerç, amb juntes generals anuals i quotes, que vetllen pels interessos del gremi. Passa un Chevrolet moca pilotat per un *mondongo* amb el coll de la camisa com les ales d'un jumbo i una corbata psicodèlica. Deu ser capataç d'algun dels negocis ambulants i s'acompanya del ritme amb molts decibels de Gloria Gaynor mentre passa revista sobre la mercaderia. *I will survive*. So Filadèlfia per a l'apocalipsi. El seu pas lent fa cruixir alguns sexes molt secs.

Els indigents negres dormen més tard i es disputen els espais protegits amb les millors marquesines de l'avinguda per a passar les nits. Mantenir la sobirania d'una marquesina costa moltíssim. Cada nit l'inquilí ha de delimitar el territori amb orina i ensenyar les genives amb el pit inflat davant les presències amenaçadores. Sota aquests cels de lona molts han amassat una magnífica fortuna en residus i en colònies d'insectes. Un d'ells, que per la perxa de mariscal on degué triomfar de jove sobre sexes molt extenuats en alguna expendedoría de materalles del carrer 42, obre la boca i ol com si hagueren destapat l'infern:

—D'on ets? —em pregunta— De la superfície, del suburbà o del fons?

—D'una altra constel·lació.

—Com es diu?

—Quatretonda.

—Ah. Dona'm un dòlar i li posaré aquest nom a una de les meues lladelles.

Aquest filòsof d'intempèrie confronta amb una prostituta amb el sexe treballat com una caçadora de napa, que potser era propietària dels millors pits de l'Oest. La sida l'ha transformada en una Mare de Déu de Cracòvia tallada en fusta, i a una distància mercantil hi ha altres Magdalenes penitents impressionistes amb policromia d'Elizabeth Arden. Simplement esperen a reunir 20 dòlars perquè l'ex-alumne de l'escola de Summerhill que oficia de camell al cantó del carrer 41 els proporcione un viatge a l'estratosfera concentrat en una dosi de *crack*.

Vaig tornar a l'hotel sense haver vist un home rata, encara que havia vist rates com homes de grans, amb el llom tan frondós com les estores del vestíbul de l'hotel Plaza. Avui ha eixit un sol aspre i la cambrera portorriquenya de l'hotel té un sentit longitudinal del cafè, i me'l serveix com si fóra aquest matí l'última volta.

—Per què no hi ha xiquets pels carrers? —li he preguntat.

—Si en vol veure, haurà d'anar a Harlem, al Bronx, a Brooklyn o a Chinatown. Si no, el recepcionista de l'hotel li'n pot ensenyar un per 20 dòlars.

Després d'haver sobreviscut a la inundació del desdèjuni he buscat una boca de metro per a traslladar-me a Canal Street, que és la muralla xinesa d'ací. NY és un *duty-free* racial, i els vagons del suburjà constitueixen autèntics pavellons confosos d'aquesta Expo ètnica. La genètica ha esculpit una arquitectura molt sòlida en els rostres dels passatgers. Sobre aquest escenari ballen totes les tribus del planeta, i no es devoren obertament perquè saben que l'escenari no és de cap d'elles. En Grand Central Terminal ha pujat un visionari amb ulls de cirera i bosses del *Century 21th*, i s'ha posat a cantar uns psalms molt tristos a canvi d'uns níquels. Hauria pogut interpretar una ària sanguinària amb una Remington de canons retallats a canvi de res, i la nostra sang ara formaria part de l'art radical que els rebels han incrustat en els vagons.

Chinatown és una bomba demogràfica. Els xinesos exciten els colors de NY amb els seus mercats de peix amb les ganyes intermitents, amb les parades de verdures insòlites i els ànecs torrats dels aparadors. En aquest tronc avivat de cor-

cons és possible tot: pots prendre una infusió de dòlars suats en els pitjors tuguris clandestins de la ciutat, deglutir un negre triturat dins d'un rotlet de primavera o canviar d'identitat. En qualsevol rebotiga de qualsevol comerç de Mott Street igual operen de cirurgia que corren borsa o desplomen pollastres. Amb idèntica professionalitat. Hi ha alemanys reunificats fent cua als restaurants per a engolir boles de massa bollides i morelles de colom de Battery Park, i prodigiosament eixiran il·lesos de la pagoda. Aquest és el gran miracle nietzschia: a Chinatown allò que no et mata et fa més fort.

De Wall Street puja el perfum del dòlar com una flor amb el sexe obert. Així canten les sirenes a NY. Caminant cap a la part baixa de Manhattan s'ingressa en l'exuberància dels bitllets. El semàfor para una limusina de sis rodes i al seu interior hi ha dos magnats jugant una partida de squaix. En els asfixiats entreactes potser projecten desmuntar una factoria de la qual mengen uns milers insignificants d'uropeus. En la boca coríntia del New York Stock Exchange hi ha un apòstol de Dow Jones amb la base del motorola instal·lada en l'esòfag, un cerca-persones en el cinturó i un fax en la Samsonite. Ostenta un bronzejat cibernetic que combina de meravella amb la corbata, i s'engul un *hot-dog*, després d'haver forçat els valors del mercat a un límit que porta a la ruïna i al suïcidi la competència. En aquest districte els cors rebenten amb la facilitat del vidre. Des del cim d'un dels edificis de Broad Street un *broker* acaba de fer el salt de l'àngel i abans de tocar terra i que els coloms picotegen el seu hipotàlem el seu despatx ja ha estat ocupat per un substitut agressiu. Per ací menjar és un exercici públic, solitari, ràpid i trist. El que menja a soles és mort (Baudrillard). Una auditoria, o millor una autòpsia, al carret d'un *hot-dogger* potser revelaria alguna informació sobre la inexistència de gats i gossos a NY. En els ulls dels *hot-doggers* es pot llegir l'holocaust. La majoria dels viants porten un *walkman* amb la metxa connectada a les orelles, subministrant-los explosions aïllants, encara que alguns són propietaris de ritmes molt agitats i no porten *walkman*.

Després de dinar al costat de financers que ja deuen d'haver mort m'he passat la vesprada a l'hotel fent *zapping* en la televisió. Aquesta nit soparé amb uns amics al restaurant de l'hotel The Royalton, a la part Oest del carrer 44. En realitat és un

santuari de religions postalternatives erigit per Ian Schrager & Steve Rubell, els reis de la discoteca Studio 54, on Truman Capote es fumava gran part de la vegetació de Tailàndia. Hi ha luxe dissolt en l'atmosfera i intel·lectuals que beuen Heinecken amb voluptuositat, com si es tractara d'un filòsof alemany liquat. Mengen ensalades intel·ligibles, coronades amb pol·len i rent sec de cervesa, i de tant en tant mosseguen sense excessiva virilitat una rosca de pa de segó amb llavor de girasol. Ací els intel·lectuals compromesos tenen per causa la fibra, i els sectors més radicals beuen Isostar en copes de xampany, mentre li claven la dentadura a un conglomerat macrobiòtic del format d'una xulla d'entrecot. Aquest restaurant no té clients ni parroquians: té admiradors. Hi ha un italoamericà fanfarró confirmant la regla. És d'estatura tímida i comparteix taula amb quatre maniquís negres escapades d'una portada de *Vanity Fair*. És autor de gestos molt barrocs i té la columna vertebral desviada potser pel pes de la cartera o de la Magnum, i toqueja les quatre xocolatines amb menyspreu, com si passejara amb un Ferrari per una aldea.

Havia demanat cegament i em van servir un plat com pintat per Matisse, amb un centímetre quadrat de carn al centre, constituint una metàfora quàntica o un repte. Entre els amics amb què sopava hi havia una intel·lectual novaïorquesa de color camembert, amb els pantalons acampanats, molt vinculada a l'art modern. La conversa era refinadament culta fins que vaig sol·licitar una informació que transcendia l'àmbit de Sothesby's.

—On puc trobar els homes rata?

—Homes què?

—Rata. Tinc un amic que els ha vist eixir per la boca d'una claveguera. M'ha dit que tenen ulls de tellina.

—No hi ha homes rata a NY! És una calúmia antiamericana! NY és la meua ciutat i no tolere que ningú la denigre amb falsedats.

En aquell moment vaig baixar el cap per a fer més visibles els meus sentiments i vaig veure que els seus pantalons acampanats eren d'alpaca. Vaig recordar que havia deixat una gavardina al guarda-roba. Havia demanat un suc de safanòria amb rametes de fenoll, però en realitat el cos li demanava colls de pollastre cru. NY és un estat mental molt estimulat per l'electricitat, un efecte secundari del Valium.

Miquel Alberola